

μετὰ στρατιωτῶν. Συμπλοκή ἐν τῇ σκηνῇ. Ὁ κοινορτὸς ἐγείρεται καὶ πλημμυρεῖ τὴν σκηνὴν μετὰ τῶν παρασκηνίων. Οἱ μὲν βήχουν, οἱ δὲ παρνίζονται, ὁ καύσων ἀνυπόφορος, ὁ ἰδρὼς τρέχει ἀπὸ τοῦ προσώπου πάντων τῶν ἡθοποιῶν καὶ τέλος ἡ αὐλαία πίπτει μετὰ φρικώδη ἀγωνίαν κοινοῦ καὶ ἡθοποιῶν ἐπὶ τετράωρον, ἐνῶ σπεύδω νὰ εὕρω τὸν ἐγκαταλειφθέντα φίλον μου, οὐτινος ἡ τύχη ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν θὰ ᾔτο καλλιτέρα τῆς ἰδικῆς μου.

[Ἀθήναι, Ἰούλιος 1889.]

Στέφανος Ι. Στεφάνου

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ

Συχώρεσέ με Πλάστη μου εἰὰν τοιμήσω
μὲ μιὰ μου παρατήρησι νὰ σ' ἐροχλήσω,
γὰρ ἔπες μου θεέ, ὅς τοὺς μῆνες τούτους τοὺς ὠραίους
τί σου κατέβηκε νὰ φτιάσης τοὺς χορέους ;

Μὲ ἔκαμαν πολλὰς νυχτιὰς νὰ ξενοχτίσω,
μοῦ πῆραν αἶμα δίχως νὰ χροολογήσω,
νὰ συχαθῶ μ' ἐκάνανε τὸν ἑαυτό μου,
μὲ ἔκαμαν νὰ βλαστημήσω . . . τὸ θεό μου! . .

Ἦς τὸν οὐρανὸ ψηλά, Μεγαλοδύναμέ μου,
ἔχεις καὶ σὺ χορέους ; . . . αἶ ! γιὰ ἔπέ μου !
αἶν ἔχεις, σὲ λυποῦμαι . . . Καὶ τὸ δίχως ἄλλο
τὰ ἐννοιώσεις τί σφάλμα ἔκαμες μεγάλο ! . .

[Ἀθήναι, Μάιος, Ἰούνιος, Ἰούλιος, 1889]

Νίκος Α. Κοτσελόπουλος